

”Vi sätter vårt hopp till Herren”

Så läser vi i psaltarpsalmen för idag – psaltaren 33. Hopp är ett nyckelord så här efter himmelfärden och strax före Pingsten.

Vad tänker Du på när vi säger hopp? Jag tänker mig att svaren kan bli skiftande. Kanske leder, den särskilda utmaning som många kämpar med – Corona, fram till en punkt då frågan om hoppet ställs på sin spets.

Kyrkan vet genom sin tro att hoppet är centralt. Och vi får hoppas. Mycket av det som vi kallar kristet bärs av hopp. Inte minst hur vi ser på varandra, som risker eller möjligheter. Det hoppfullare alternativet är att påminna varandra om att vi är möjligheter. Därmed inte sagt att vi nonchalerar risker – människan är också en risk. Inte minst en smittrisk precis just nu.

Det talas lite av och till om ansiktsmasker, på många håll är de anbefallda. Masken är inte i första läget ett skydd för oss själva som bär den. Masken som du kanske bär kan mer vara ett skydd för alla de andra som löper en risk i den händelse du sprider smitta. Den hjälper oss till fokus på alla de andra – inte oss själva.

Pingsten, med Andens alla gåvor, hjälper oss också att höja blicken. Inte i första hand oss själva utan allt det han gör med många människor i alla tider, också har gjort, samt kommer att göra.

I ett sådant perspektiv sprider vi hopp. Människan en möjlighet, men i vissa avseenden en risk, får framför allt sprida hopp. Vi sprider hoppet om att Herren håller oss alla i sina starka händer. Att han ska sända sin helige Ande som kommer att överraska.